No. 1314 Zaterdag 6 Maart 1909 26ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire. Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1— 7 regels f0,50, voor elken regel meer 7½ cts.

BUREAUX VAN DIT BLAD
REDACTIE: Waterkant, Otrabanda, No. 223
ADMINISTRATIE: Plein Concordia, No. 129, Pietermaai

Es Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagá padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire, Aruba, St. Martin (P. H.), St. Eustatius i Saba fl. 10,— pa anja.
Un numero sol fl. 0,15.
Anuncio di 1 te 7 regel f0,50, cada regel mas 7½ cts.

Curaçao, 5 Maart.

DE NIEUWE BEGROOTING.

Memorie van Toelichting.

Bij het ontwerp van de koloniale huishoudelijke begrooting voor het het dienstjaar 1910, dat den Koloniale Raad, ingevolge art. 101 van het regeeringsreglement, hierbij wordt aangeboden, heeft ondergeteekende de eer het volgende aan te teekenen:

Eene vergelijking van de in ontvangst en uitgaaf voor 1910 geraamde cijfers met die voor het loopende jaar toont aan, dat beide ramingen hooger zijn dan voor 1909, dat wil zeggen, wanneer men van de totalen voor dit jaar buiten rekening laat de buitengewone uitgaaf ad f100.000.— voor den aanbouw van een stoomschip voor den interkolonialen dienst en de, na aftrek van f5000.— als eerste termijn van afschrijving op f95.000.— geraamde ontvangst wegens den verkoop van fondsen ter verkrijging van het voor dien bouw benoodigde kapitaal.

Hiermede rekening houdende, bedragen de totalen van de geraamde ontvangsten en uitgaven:

	Ontvangsten	Uitgaven.
voor 1910	f 657,205	f 961,542
voor 1909	f 637,670	f 931,152
Meer voor 1910	f 19,535	f 30,390

Het nadeelig verschil tusschen de voor 1910 geraamde ontvangsten en uitgaven bedraagt dus f 304,337.—

Alvorens over te gaan tot eene uiteenzetting van de voor 1910 in hoofdzaak meer geraamde sommen, wenscht ondergeteekende de aandacht te verzoeken voor de bijzondere omstandigheden, waaronder deze begrooting wordt ingediend, waardoor geen juist beeld verkregen wordt van den financieelen toestand der kolonie.

Ondergeteekende heeft het oog op de raming der middelen, in verband met de invoering van de belastingherziening.

De ontwerpen daartoe werden afgehandeld en vastgesteld na de behandeling der begrooting voor het loopende dienstjaar.

Door Z. E. den Minister van Koloniën is daarop de raming der middelen in de voorloopig vastgestelde begrooting gewijzigd en in overeenstemming gebracht met de cijfers, welke gediend hebben als gemiddelden bij de behandeling der voorstellen voor de belastingherziening.

Er is dus niet alleen met de te verwachten gewone stijging der middelen geene rekening kunnen worden gehouden, maar ook niet met den ongunstigen invloed, dien de groote moeilijkheden, waarmede de kolonie in het afgeloopen jaar te kampen had, ongetwijfeld op de opbrengst der middelen gehad hebben en evenmin met de bijzonder groote inslagen, o. a. van gedistilleerd, in de aan de invoering van de belastingherziening onmiddellijk voorafgegane tijdruimte.

Bij de raming voor 1910 zijn, bij gebrek aan andere gegevens dan die, welke hebben gestrekt tot de becijfering der gemiddelden, gebezigd bij de belastingherziening, dezelfde cijfers gehandhaafd, ofschoon verwacht mag worden, dat, vooral met oog op de ingetreden herleving van handel en scheepvaart en de gunstige oogstvooruitzichten, en in verband met de hoofdbeginselen, die tot de belastingherziening ten grondslag hebben gelegen, eene geleidelijke stijging der middelen niet uit zal blijven.

Met deze verwachting kon echter in het algemeen bij de raming onmogelijk rekening gehouden worden, omdat uit den aard der zaak geene gegevens ter beschikking staan om de gebezigde ramingscijfers voor 1909 aan de praktijk te toetsen en om na te gaan in welke mate op eene natuurlijke stijging valt te rekenen.

Ondergeteekende heeft echter maatregelen genomen om voortdurend op de hoogte te worden gehouden van de gegevens, die de eerste maanden van dit jaar zullen opleveren, en zulks in verband met de wenschelijkheid eene zoo juist mogelijke raming te verkrijgen. Hij zal niet nalaten om, indien die gegevens daartoe aanleiding mochten geven, tijdens de behandeling der begrooting eene herziening van de ramingen, die in verband staan met de belastingwetgeving, aan te brengen.

De raming van de uitgaven toont, vergeleken met die voor 1909, de volgende verschillen:

Meer geraamd voor:

Onderwijs, enz.	f 13,000.
Exploitatiekosten van op het domein op Bonaire aanwezige dividivi-cultures	„ 5.600.
Kosten van toezicht op de invordering van de in- en uitvoerrechten en accijnzen	„ 5.500
Bezoldiging enz. van den landbouwkundige voor de bovenwindsche eilanden	„ 5.000.
Stoomvaartdienst (afschrijving op kapitaal, begrepen in de voor 1909 toegestane som van f 100,000.—)	„ 5.000.
Kosten wegens de deelneming aan de tentoonstelling te Brussel	„ 3,000.
Vergoeding aan ambtenaren wegens gemis van inkomsten	„ 2,900
Bezoldigingen (de periodieke traktementsverhoogingen voor het onderwijzend personeel niet inbegrepen)	„ 2,500.
Kosten van den loodsdienst op de onderhoorige eilanden	„ 2,100.
Uitgaven voor het visscherijonderzoek	„ 2,000.
Idem voor cultures	„ 2.690.
	f 49,290.

En minder voor:

Kosten van aanbouw van een stoomschip	„ 100.000.	
Pensioenen	„ 10.000.	
Openbare Werken	„ 6,900.	
Uitkeering aan de telegraafmaatschappij	f 2.000.	
		f 118,900.
overeenkomend met het verschil van		f 69,610.

tusschen de eindcijfers van de beide begrootingen (1909 f 1,031.152.— en 1910 f 961,542.—).

Van het voor het onderwijs aangevraagd hooger crediet ad f 13,000.— zal vermoedelijk slechts tot minder dan de helft van dat bedrag gebruik worden gemaakt, aangezien in de raming begrepen zijn de traktementen van een drietal onderwijzers, die in den loop van 1910 vermoedelijk den dienst zullen verlaten.

Vergeleken met de raming zal in 1910 f 5,500. — meer voor toezicht op de invordering van de in- en uitvoerrechten en accijnzen benoodigd zijn, maar behoort daarbij in het oog te worden gehouden, dat de uitgaven in de laatste jaren meer dan de geraamde sommen hebben beloopen.

Ten aanzien van de overige verhoogde ramingen vermelden de toelichtingen bij de betrokken posten de motieven, waarop de verhoogingen zijn gegrond.

De ramingen van ontvangsten zijn, zooals reeds werd gezegd, grootendeels onveranderd uit de lijst van de voor 1909 vastgestelde cijfers overgenomen.

Het invoerrecht en het accijnsrecht zijn voor Curaçao hooger geraamd in verband met de omstandigheid dat het gemiddelde van de vijf laatste jaren een hooger cijfer aanwees dan het gemiddelde bij de herziening, afgeleid uit een daaraan voorafgaande tijdsruimte van vijf jaren.

In het verhoogd cijfer wegens invoerrecht is begrepen de som van f 4000.—, waarmede de raming van dat recht voor Aruba werd verlaagd, op grond van de omstandigheid dat een grooter deel van het recht sinds de invoering van de nieuwe belastingvoorschriften op Curaçao wordt betaald dan verondersteld was.

De raming van het accijnsrecht is voor St. Martin f 2,000.— hooger gesteld, omdat eene hoogere opbrengst verwacht wordt als gevolg van de nieuwe voorschriften op de heffing van het recht.

De gewijzigde raming van de overige middelen betreft in hoofdzaak de posten: huur van gouvernementsentrepots, inkomsten van de gouvernementsbank, schoolgelden, rente van landbouwcredieten uitvoerrecht op zout (St. Martin), die met respectievelijk f 1250 —, f 1,000.—f 800.—, f 1,490.— en f 1,400.— werden verhoogd terwijl nieuw is geraamd f 5600.—als opbrengt wegens exploitatie van dividivi-cultures.

Tegenover de hoogere ramingen staan in hoofdzaak de met ± f 9,000,— verlaagde raming van de inkomsten wegens kosten van dienstverleening bij de invoerrechten en accijnzen op Curaçao, welke verlaging het gevolg is van de nieuwe voorschriften betreffende dien tak van dienst.

Over het afgeloopen jaar werd, voor zoover bekend

	Ontvangen.	Uitgegeven
	f 693,72[illegible]	f 1,[illegible]
Er was geraamd	„ 566,61[illegible]	„ [illegible]
Verschil meer	[illegible]	[illegible]

[illegible]

zoodat eene verhooging van het voor 1908 toegestane subsidie met minstens f 13,571. — zal moeten worden aangevraagd.

De belangrijke overschrijding van het ramingscijfer der uitgaven is het gevolg van verschillende buitengewone voorzieningen, die, grootendeels in verband met den zeer bijzonderen staat van zaken alhier in het afgeloopen jaar, hebben samengetroffen en het uitgaafcijfer in zeer buitengewone mate hebben doen stijgen.

In dit verband zijn te vermelden de volgende uitgaven als: Voor werkverschaffing, noodig geweest door de werkeloosheid van velen tengevolge van de staking van het verkeer met Venezuela .... f 25,000.

Kosten van oprichting van een station voor draadlooze telegraphie	„ 21,500.
Buitengewone uitgaven voor den quarantainedienst	„ 8,600.
Bijzondere uitgaven in verband met de belastingherziening	f 9,000.

Verder zijn op twee memorieposten (visscherij en lichtopstand voor Bonaire) respectievelijk f 6,400.—en f 9,850.— uitgegeven, tezamen reeds eene hoogere som uitmakend dan het evenvermeld verschil ad f 13,571.— tusschen de totalen der uitgaven en ontvangsten.

De overige uitgaven, waarmede de ramingen werden overschreden, zijn in hoofdzaak de volgende:

Overtochtskosten (gedeeltelijk voor personeel voor de belastingherziening, onder de uitgaaf begrepen gratificatie voor uitrusting)	f 11,300.
Waterverschaffing	„ 6,000.
Kosten van telegrammen en drukwerk (toe te schrijven aan de verwikkelingen met Venezuela en de belastingherziening	f 5,500.
Toezicht op in- en uitvoer en den accijns (hieronder begrepen uitkeering wegens aandeel in de emolumenten)	f 5,800.
Onderwijs (meer uitgegeven tengevolge van het met verlof zijn van een drietal onderwijzers)	f 9,000.
Uitgaven cultures (w. o. f 12,000. wegens landbouwcrediet)	f 21,600.
Verhoogd subsidie aan bijzondere scholen	f 9,000.
Verpleging van onvermogende zieken en krankzinnigen	f 6,000.

De samenloop van omstandigheden in aanmerking nemend, welke tot het stijgen der uitgaven heeft geleid, kan inderdaad worden getuigd, dat de rekening van het afgeloopen jaar geen ongunstig beeld vertoont als tot het in evenwicht brengen van ontvangst en uitgaaf slechts een bedrag van ongeveer f 13,500.— zal worden vereischt.

De meerdere ontvangsten, waaraan het toe te schrijven is, dat die rekening met een zulk een betrekkelijk gering verschil met het oorspronkelijk geraamd bedrag zal kunnen worden gesloten, zijn te danken aan de hoogere opbrengst van de volgende middelen:

Concessierechten phosphaat-exploitatie	f 59,000.
Invoerrechten	„ 20,000.
Posterijen	„ 19,000.
Accijnsrecht	„ 17,000.
Uitkeering door de telegraafmaatschappij	„ 12,000.

In verband met het vorenstaande, waaruit blijkt, dat, met inbegrip van de uitgaven voor eene ten behoeve van de belastingherziening, eene som van ± f 70,000, — tengevolge van bijzondere omstandigheden meer is uitgegeven dan bij de raming van de begrooting voor 1908 was verondersteld, en, rekening er mede houdend, dat de vorenbedoelde slechte omstandigheden van nadeelingen [illegible] zich niet hadden doen gevoelen.

Met het oog op de vooruitzichten, die zich thans zoo gunstig laten aanzien, schijnt het uitspreken van de verwachting niet gewaagd, dat de middelen in het komend jaar belangrijk meer zullen afwerpen dan in de aangeboden begrooting voor dat jaar geraamd, en dat, wanneer bij de samenstelling van eene volgende begrooting een zuiverder overzicht van den financieelen toestand gegeven zal kunnen worden dan thans het geval heeft mogen zijn, alsdan een beeld verkregen zal worden, dat uitzicht geeft op het bereiken van het ideaal: geleidelijk te geraken tot eene sluitende begrooting. Stilzwijgend is daarbij verondersteld, dat thans en in de naaste toekomst niets onbeproefd worde gelaten, om aan de verbetering van den economischen toestand met inspanning van alle krachten te arbeiden."

DE NIEWE PRESIDENT DER VEREENIGDE STATEN.

WILLIAM HOWARD TAFT.

I. Zijn uiterlijk.

De opvolger van den aan iedereen zoo goed bekenden Roosevelt, is nog een man in de kracht van zijn leven, even 51 jaar oud. Hij is een breed geschouderde reus, die niet minder dan 275 pond weegt, maar daarbij niet walgelijk dik, doch krachtig en symmetrisch ontwikkeld. Hij heeft een paar heldere, vroolijke, lichtblauwe oogen, 'n weinig weggeknepen tusschen de oogleden, een stevigen neus en een lichtblonden, reeds grijzenden snor, die in lange punten neerhangt, zooals de Franschen en Galliërs hem droegen. Zijn fijne mond heeft iets welwillends, door den glimlach, die er om speelt. Zijn heel licht blond haar draagt hij met een scheiding midden over het hoofd.

In zijn geheele voorkomen ligt kracht, de rustige, bewuste kracht van een gezonden, sterken man, die met zelfvertrouwen vastberaden op zijn doel afstevent, geen spoor van twijfel of nerveuse gejaagdheid. Groote geestelijke kracht, steunende op groote lichaamskracht en doorzettingsvermogen.

II. Zijn jeugd en opvoeding.

Reeds als jongen muntte Taft uit. Niet slechts in de studie, maar ook bij het spel, was hij onder de eersten van zijn school. Het is een sprekend staaltje van de Anglo-Amerikaansche opvoeding, die gelukkig ook in ons land thans burgerrecht begint te verkrijgen, dat „Big Bill Taft", zooals hij reeds op zijn school heette, niet minder er naar streefde om zoowel de eerste scholier, als de beste roeier en worstelaar van zijn klas te zijn. En daar hij de kampioen van de school werd en bij het eindexamen No. 2 op de honderd studenten haalde, was hij niet weinig gezien bij zijn makkers.

Toen het college was afgeloopen, koos de jonge Bill oogenblikkelijk het practische leven. Zijn vader was een vermogend man, en kon dus zeer goed zijn verdere studie betalen, maar Taft vond dit, echt Amerikaansch, niet noodig. Hij werd reporter aan een blad, verdiende daarmede den kost en studeerde onderwijl in de rechten. Zijn directeur en zijn professoren waren beide tevreden en zoo had Taft het genoegen, door eigen geestkracht al spoedig advocaat Taft te zijn.

III. Taft als jurist.

Eenmaal gepromoveerd aan de u[illegible] kelijk, zoodat Taft nog een paar jaar als rechtbankverslaggever werkzaam was, op een salaris van 75 tot 250 gulden per maand. Eindelijk lukt het hem in 1881 aan de rechtbank te Cincinnati benoemd te worden. Wel werd hij voor korten tijd meermalen in andere takken van dienst geplaatst, maar zijn ambitie bleef bij de rechterlijke loopbaan. In 1885 werd hij tot lid van het Hof van Cassatie te Cincinnati benoemd, in 1890 maakte president Harriman hem tot advocaat-generaal der Unie. Juridische faculteit aan de universiteit van Cincinnati. In 1900 bereikte hij eindelijk zijn ideaal, den hoogsten rechterlijken post dien van rechter van het federatieve gerechtshof, het hoogste rechtscollege der Unie. Toen was hij nog pas 42 jaar oud.

IV. Waardoor Taft verder kwam.

Iedere andere eigenschap van dezen merkwaardigen man wordt overtroffen door die geweldige energie, die alleen hem tot den eersten burger van zijn land heeft gemaakt. Taft kwam verder door zijn „werken". Alle kenmerkende eigenschappen van den werker bezit hij. Hij weet zijn geheele energie, zijn gedachten op dat deel van het werk te richten, dat hij juist onder handen heeft. Hij werkt met genoegen, met lust. Hij werkt om te werken omdat het werken, het geweldig voortstuwend werken de grootste vreugde is, die hij kent. Met ijzeren volharding dringt hij vooruit, ruimt de moeilijkheden uit den weg en als zijn taak af is, weet hij dadelijk, aan welke nieuwe moeilijkheid, hij thans al zijn massale energie moet wijden.

Dergelijke mannen kennen hun waarde, hebben meestal de durf, om zonder weifeling de verantwoordelijkheid van daden op zich te nemen, waarvan anderen terugschrikken. Want zij doen niet uit klein plichtbesef, een deel werks, dat hun is opgedragen, maar zij volvoeren een taak, die af moet.

V. Taft in de politiek. De Philippijnen.

De eerzucht van Taft was nooit gericht geweest op het innemen van een hooge, politieke stelling. Toch drongen de omstandigheden er toe,

dat hij plotseling midden in een politiek wespennest werd geplaatst.

Voorjaar 1898 had admiraal Dewey de Spaansche vloot te Cavite in de baai van Manilla vernietigd, en de hoofdstad bezet. Dat was een groot succes, dat echter spoedig door een niet minder groote verlegenheid werd gevolgd. De Unie, het land van de vrije burgers, de statenbond, werd daar op eens een koloniale mogendheid van den eersten rang. Bovendien vormden de Philipijnen een lastige kolonie, bewoond als zij waren door een zeer gemengde, onontwikkelde, onsamenhangende en revolutiezuchtige bevolking. De regeering begon dus met te doen wat men gewoonlijk doet, wanneer men niet weet hoe handelend op te treden, ze benoemde een commissie. De heeren commissarissen gingen en keerden terug, maar veel verder was men niet, en het leger moest op de Philipijnen met ijzeren hand de orde handhaven. Mac Kinley begreep, dat hij een man noodig had, een taktvollen, handigen, en tevens onverzettelijken kerel. Dan is William Taft de geroepene, raadde een zijner secretarissen, Taft is een rechter van het Federatieve Gerechtshof. — Mac Kinley telegrafeerde. Taft kwam en kreeg de opdracht de Philipijnen te gaan opvoeden. Hoewel hem dit voorstel zeer ongewenscht kwam, vertrok Taft en het lukte hem in 3½ jaar groot succes te behalen.

Deze volbloed jurist, die daar in eens geplaatst werd in den politiek-religieusen en militairen strijd, bleek geen zachte heelmeester te zijn. Jarenlang was het land door een burgeroorlog geteisterd, en had de loodzware hand van het achterlijke Spanje het gedrukt. Taft zag, dat hij de etterende wonden diep moest uitbranden, en hij was onverbiddelijk. Men heeft toentertijd dikwijls geklaagd over zijn hardvochtig optreden, de bloedige terechtstellingen, de talrijke verbanningen, maar zijn inzicht is juist gebleken. Want toen hij in 1903 te Washington terugkeerde, om de portefeuille van oorlog te aanvaarden, was er rust en konden de eilandbewoners ingewijd worden in het zelfbestuur hunner aangelegenheden. Hij had de Philipijnen tot een bezetting voor zijn bewoners gemaakt. Was hij eensdeels hard, aan de andere zijde maakte hij zich door zijn vroolijk humeur bij het opgeruimde volkje bemind. Zoo leerde hij de Spaansche dansen, om ook bij het schoone geslacht der Phili[illegible]

VI. TAFT ALS MINISTER.

Het mag op het eerste oog vreemd schijnen, dat aan een jurist, een rechtsgeleerde, de opperste zorg voor de zonen van Mars, den oorlogsgod, wordt toevertrouwd. Maar zooals reeds gezegd, de Vereenigde Staten waren geen koloniale mogendheid, een portefeuille voor koloniën bestond er niet en de Philipijnen ressorteerden onder Oorlog. Daar bovendien de koloniale vraag op den voorgrond stond, meende men in Taft den aangewezen titularis te vinden.

Zelfs zag Taft er niet tegen op, om ook het ministerie van Buitenlandsche Zaken er tijdelijk bij waar te nemen, en daar hij ten slotte een vertrouwd vriend van Roosevelt was, zien we hem als een verdubbeling van den president spoedig overal daar heen trekken met diplomatieke zendingen, waar Roosevelt door zijn positie niet persoonlijk kon optreden. We komen thans tot de periode der reizen naar Rome, Tokio en Panama.

De eerste reis, een bezoek aan het Vaticaan, was noodig om op de Philipijnen tot een volmaakte rust te komen. De geestelijkheid op de eilanden was namelijk van Spaansche afkomst, en den overwinnaars natuurlijk niet zeer vriendelijk gezind. Op de uitgestrekte gronden der oude kloosters werkte een groote massa Philipijnen, die daar als het ware nog direct aan Spanje waren gebonden. Hoewel nu in de Unie Kerk en Staat volkomen gescheiden zijn, meende Roosevelt toch, dat ingrijpen hier noodzakelijk was en vertrok op zijn verlangen Taft naar het hof van Z. H. Leo XIII om deze zeer netelige zaak op te lossen. Er kwam een geschikte oplossing, de meeste kloosters werden gekocht door de regeering en de Spaansche orden waren daardoor in staat gesteld zich in Zuid-Amerika te vestigen. In hun plaats kwamen op de Philipijnen Amerikaansche geestelijken en missionarissen van verschillende naties.

Ook op Cuba wist hij een burgeroorlog te voorkomen, en hoewel de toestand op dit eiland met zijn verderfelijk negerelement thans niet zoo gunstig is, is de rust er althans nog niet verbroken. Ook in de Panama-aangelegenheid wist hij de Unie groote voordeelen te bezorgen en den arbeid aan den geprojecteerden wereld-ader te doen hervatten.

VII. TAFT EN JAPAN.

Over zijn diplomatiek optreden tegenover Japan passen eenige meerdere woorden, omdat de verhouding dier beide Staten ook den laatsten tijd nog dikwijls zorg heeft gebaard, en voor ons Nederlanders met ons reusachtig Zuidzeebezit van het hoogste belang is.

Na den Spaanschen oorlog scheen namelijk een botsing tusschen de Japanners en de nieuwe Oost-Aziaten, de Amerikanen, onvermijdelijk, wijl de Philipijnen beschouwd werden, als het eerste land, dat door de Japansche uitbreiding zou worden ingesiokt. Bovendien trad men in de Westelijke Staten zeer vijandig tegenover de Japanners op, en de uitzonderingsbepalingen tegen Japansche uitwijkelingen en de wet, die de openbare scholen voor de Japansche kinderen sloot, schenen de aanleiding te zullen worden van een Aziatischen oorlog. Amerika maakte zijn vloot slagvaardig en het monstereskader stak in zee, met als bestemming Manilla, maar ook Yokohama! Dus een demonstratie, die eensdeels de Japs een toontje lager kon doen zingen, maar anderzijds hun prikkelbaarheid licht kon kwetsen.

Op dat oogenblik ging Taft naar Japan. Hij was zeer optimistisch gestemd, en hij bleek het hof te Tokio goed beschouwd te hebben. Want de vloot werd bij haar aankomst te Yokohama in plaats van met kogels, met gejuich ontvangen. Taft had den oorlog omzeild en zelfs een vreedzame verstandhouding voorbereid.

VIII DE NIEUWE AMERIKAANSCH–JAPANSCH ENTENTE.

Het in November ll. openbaar gemaakt verdrag was het resultaat van zijn bemoeiingen. Beide landen verbinden zich om elkanders bezittingen te ontzien, en de integriteit van China te verdedigen. Bovendien zullen, in geval verwikkelingen den status quo bedreigen, beide landen beraadslagen wat te doen.

Ongetwijfeld is dit verdrag een der belangrijkste, die de laatste jaren zijn gesloten. De onvermijdelijke oorlog is ontgaan en de handel van beide rijken in Oost-Azië zal zich ongetwijfeld snel ontwikkelen. De Japansche boycot in China, van Hongkong uitgaande en door de invloedrijke *New York Herald* in het leven geroepen tot spoedig eveneens tot het [illegible] zal nu wel hooren. Toch heeft deze krantenagitatie deze goede vrucht voortgebracht, dat menig Chineesche staatsman er door gewonnen is voor een verbond met de Unie. De politieke toestand van den Pacific neemt door dit verbond der drie aanliggende groote mogendheden zijn meest normalen vorm aan.

Dit laatste is ongetwijfeld 't grootste succes voor Taft, en werd slechts geëvenaard door het succes van November, dat niet minder inspanning had gekost.

IX. ANECDOTEN OMTRENT TAFT.

Niet het minst is Taft gezien bij zijn medeburgers, omdat hij zoo'n volbloed Amerikaan is. Toen hij uit Tokio, over Shanghaï, Petersburg en Berlijn naar Washington terugkeerde, zou hij den Tsaar een bezoek brengen. Maar o, wee, zijn sokken waren kapot en moesten eerst gestopt, en daarop had Nicolaas een vol uur te wachten.

Zijn gewicht heeft al aanleiding tot heel wat moppen gegeven. Zoo seinde hij eens aan staats-secretaris Root, op een vraag naar zijn gezondheid, dat hij een reis van 50 mijlen te paard had gemaakt. Root terug: Hoe maakt je paard het dan wel?

Tijdens de verkiezingen reden Taft en Bryan eens beiden in één vollen tramwagen. Er stapt een dame op. Bryan, de vlugge, kwikzilverachtige democraat ziet het eerder dan Taft en biedt haar hoffelijk zijn plaats aan. Eén stem gewonnen. Een oogenblik later stapten er nog twee dames op. En nu is Big Bill er bij. In een wip staat hij en biedt met een eenvoudig handgebaar hun beiden zijn plaats aan. Twee stemmen gewonnen.

Eenvoudig is Taft in de hoogste mate. Op zijn geheele wereldreis had hij nooit een bediende in zijn gevolg. Neen, zoo maar met hun tweeën, hij en zijn vrouw, kwamen zij bij tsaren, mikado's en keizers aangestapt.

En lachen, dat deze „big steam-engine, working day and night," zooals zijn vriend Roosevelt hem eens doopte, lachen kan; zoo gul en zoo aanstekelijk, dat ieder mee moet lachen.

Ten slotte nog een anecdote over zijn plichtgevoel. Want dat bezit hij in de hoogste mate. Toen hij rechter was in dienst van zijn land, weigerde hij een aanbod van een New-Yorksch advocatenkantoor, dat hem voor 1½ ton gouds jaarlijks aan zich verbinden wou. Toen hij ten slotte zijn ideaal bereikt had, en Mac Kinley hem zeide, dat, hoewel hij persoonlijk het ambt van pacificator dan al niet mocht begeeren, zijn burger-plicht hem verplichtte het aan te nemen, nam Taft het aan. En toen hij eenmaal bezig was, en Roosevelt hem seinde, dat de post van president van het Hoog Gerechtshof open was en hij daarvoor hem op het oog had, was zijn antwoord: „zeer verplicht, maar ik kan nu hier niet weg."

Eens bij een staking, dreigden de leiders rechter Taft in de rechtszaal, dat, wanneer hij een ongunstige beschikking nam hij het gebouw niet levend zou verlaten. Taft bleef kalm glimlachen en sprak het vonnis uit. Hij had zijn plicht gedaan, maar het volgende oogenblik was hij rechter af, en als burger plantte hij zich met zijn vierkante schouders voor zijn bedreigers, keek hen doordringend met zijn staalkoude oogen aan, sloeg met zijn vuist op de tafel, dat alles dreunde, en zeide: Verlaat deze Kamer. Wanneer gij het al beletten wilt, dan heeft het Amerikaansche leger nog voldoende macht om de treinen te zullen laten loopen. Want loopen zullen ze.

Wanneer een volk zulk een degelijk man tot zijn leider weet te kiezen, dan is het verzekerd, goed bestuurd te zullen worden.

(*De Voorhoede.*)

H. M. De Koningin op wandeling.

De Haagsche correspondent van de „Telegraaf" schrijft:

Dinsdagmiddag, even vóór twee uur. De portier van het „Hotel des Indes", vóór den ingang staande, kijkt eens naar boven en knikt, tevreden over het mooie weer, op zeer genadige wijze tegen den koetsier van 'n aapje, die hunkerend naar 'n „vrachie", met de argusoogen, zijn ras eigen, speurt of er niets te veroveren valt. De boomen in 't Voorhout staan kaal en leeg, maar er tintelt glinsterend zonlicht door hun takken en in den mooi-blauwen hemel glanst, zou men haast zeggen, al iets van voorjaarsweelde...Voor 't paleis van de Koningin-Moeder staan 'n paar menschen; een juffrouw met [illegible] telt op en neer. Twee schildwachten, links en rechts van het paleis, staan rustig, geweer bij den voet, plaats rust. Een politie-agent wandelt met regelmatigen tred, het groote, door palen afgebakende, vierkant langs..........

Een dame nadert 'm......

„Agent" vraagt, ze, „kunt u me ook zeggen of de Koningin binnen is...de jonge Koningin?......"

„Die is binnen" ,antwoordt de agent, en monstert de vraagster met speurblik......

Maar de dame weet genoeg: zij zal wachten. Agent begint weer te vierkanten. Een „geheime", van de recherche, staat rond te spieden.....

Daar vliegen de paleisdeuren open. De in de nabijheid wandelende menschen schieten wat naderbij. Schildwachten trekken voet bij, presenteeren 't geweer, staan onbeweeglijk en stroef. De agent staakt z'n vierkantloop, salueert.......

De Koningin komt naar buiten. Zij is gekleed in een paars mantelkostuum, draagt een hoed van gelijke kleur, met groote veer, een zwart-grijze mof en bont. Een hofdame treedt naast Haar, een lakei er achter en nog 'n tiental meters verder twee rechercheurs. Zóó wandelt H. M. op den zonnigen wintermiddag 't Voorhout in en den Vijverberg op. De toegeschoten menschen groeten beleefd, al naar hun aard, met 'n diep, lang hoed-afnemen, of 'n even oplichten van de pet, of 'n min of meer geslaagde buiging: de meesten maken front naar de Koningin. En deze groet iedereen zonder uitzondering terug met 'n diepen hoofdknik. En onderwijl loopt zij gezellig, lachend te praten met Haar hofdame en van tijd tot tijd kijkt Zij eens om. Het publiek blijft, voor zoover het oven meeloopt ('t zijn er weinigen die dat doen) op een eerbiedigen afstand; wordt iemand al te nieuwsgierig, dan is dat door 'n tikje op z'n schouders door één der rechercheurs wel spoedig genezen......

Aardig: zoo'n wandeling.......

Al die verraste gezichten: daar is de Koningin. En dan eerbiedig groeten. En 'n vriendelijken groet terug, waar de meesten zéér trotsch op zijn. En die contrasten! Op den stillen Vijverberg, waar de Koningin langs het smalle klinkerpaadje wandelt, 'n Kamerlid. Hij blijft staan den hoed in de hand, buigt eerbiedig...... de Koningin groet terug. Dan 'n officier: halt en front, saluut, roerloos — de Koningin groet terug. Een burger-juffrouw..... gut, waar kijken de menschen zoo naar..... daar staat zo tegenover H. M..... 'n nerveuse, onbeholpen buiging......... de Koningin groet diep terug. En...... waarlijk 'n paar straatjochies, zwart van 't spelen in 't zand van den opgebroken Vijverberg, met gehavende kleeren. Ze lichten, vrijmoedig kijkend, de petten op en krijgen 'n groet terug. Een bekend staatsman, man van veel naam en gezag, blijkbaar verstrooid Vijverbergde H. M. haast voorbij; op het laatste nippertje ziet hij Haar en haastig met een breeden zwaai, gaat de hooge hoed van den kalen schedel. Een rij aapjeskoetsiers posteeren zich naast hun instrumenten, ambts-hooge-doppen in de hand. Dames maken sierlijke buigingen. Trams houden, zoodra de Koningin in de nabijheid komt stil, wachten tot Zij verdwenen is. Toch... sommige voorbijgangers passeeren Haar rakelings en zien niets. Een zagen we, die, toen Zij reeds gepasseerd was, bemerkte, dat daar de Koningin ging. Beteuterd, zenuwachtig, outbloot hij tien meter achter Hare Majesteit toch nog het hoofd. Straatmakers op den Vijverberg zijn druk met hun arbeid bezig. De Koningin gaat vlak langs hen heen, maar zij zien Haar niet, rameien voort op hun steenen.

Kneuterdijk......

Hier direct veel meer menschen. 't Is er druk. Allen groeten eerbiedig. De trams houden stil, wachten, tot de Koningin de straat is overgestoken. Rijtuigen stoppen, Officieren vliegen in de houding. Iedereen blijft Zij zeer vriendelijk groeten: grooten en kleinen, werklieden in blauwboezeroen, en van deftigheid glanzende heeren, eenvoudige vrouwtjes en statige dames. En onderwijl loopt Zij lachend te praten met Haar Hofdame, 't Heulstraatje door naar het Noordeinde. Daar is het vol, vooral bij het paleis. En tusschen dichte rijen eerbiedig buigende menschen door treedt Zij op haar woning aan. Zóó schrijdt Zij door 't groote stadsleven, dat éven staat, éven toeft, éven aarzelt, om Haar te laten passeeren.....En wie Haar reeds dikwijls gezien heeft, hij wil Haar toch gaarne nog eens zien. En daar zijn er onder, die een specialen koninklijken groet willen hebben, die 'n eindje vooruitloopen en zich op den hoek van een straat stellen...... dan...diep groeten... ja..... Zij groet terug. Zij heeft hem alleen gegroet! Daar wordt dan 's avonds thuis mee gegeurd, nietwaar? Dat overkomt je niet iederen dag!

't Paleis...

't Geweer-presenteerende schildwachten. Zacht-openwiekende glasdeuren. Goud gegaloneerde diepbuigende lakeien... De Koniging gaat langzaam de treden op en verdwijnt in Haar huis......

Ingezonden Stukken.

Geachte Heer Redacteur.

Juist 3 regels — maar wat voor regels — kant en klaar voor mijn maandelijksche rubriek „St. Eust. Ditjes en Datjes", en daar komt me uit het Zuiden opdagen in volle zeilenpracht het spookschip de *Brandhof*.

Schrijf nu eens 8 à 9 foliobladen copie in 'n uur of wat, als je 'n halven decimeter hoogen stapel brieven te beantwoorden hebt.

Dat gaat immers niet.

Vooral als je te schrijven hebt voor 'n publiek, dat, wel is waar, nu en dan iet of wat foutief klemtoont, maar toch de hollandsche taal terdege onder de knie heeft en weet te savoureeren al wat malsch uit de pen vloeit.

Vooral als je wilt beweren, omkleed met redenen, met major, minor, conclusie, dat, er nu al bijna 2 jaren 'n Curaçaosche juffrouw op Saba's bergen hoedenvlechten gedoceerd heeft, gesteund door gouvernementstoelage, en dat 't nu toch heusch tijd wordt om St. Eustatius ook eens te laten deelen in dat aanleeren van 'n zoo winstgevend bedrijf voor de kleine luyden.

Vooral als je nogmaals uit wilt stooten 'n kreet rauw-wanhopig als van 'n schipbreukeling, die 'n stukje canoa of 'n rookpluim ziet verdwijnen aan den horizon: Hollandsch eskader, vergeet de Bovenwinden niet, waar toch ook de hollandsche driekleur wappert!!!

Waarom heb ik anders mijn hollandsche vlag van 4 yards lang gekocht voor f9,25 bij de Curaçaosche Handel- en Industrie- Maatschappij en betaald ook?

Ze gaan naar St. Thomas voor kolen en St. Eustatius en Saba en St. Martin vergeten ze, waar hollandsch voelende menschen snakken naar wat hollandsche attentie en machtsvertoon.

Moeten we hier nog meer verengelschen?

Mr. de Redacteur, voor de volgende mail zal ik bijtijds voor copie zorgen, daar komt u nu op aan, al komt 't spookschip de *Brandhof* nog zoo onverwacht als 'n onderzeeër, als 'n Nautilus, uit de zee opduiken.

JAN PAUL.

St. Eustatius, 27 Feb., 09.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Kerkelijke Berichten.

De toestand van den Zeererw. Pastoor C. SMITZ was begin Februari zoo verergerd, dat men het raadzaam oordeelde aan ZEerw. de Troostmiddelen der Kerk toe te dienen. 3 Febr. ontving Pastoor SMITZ de HH. Sacramenten der Stervenden. Zijn toestand schijnt hopeloos.

* *
*

The Catholic News van 20 Februari bracht het verblijdend bericht, dat de Hoogeerw. Pater, JOANNES PIUS DOWLING benoemd is tot Aartsbisschop van Port of Spain (Trinidad.)

Mgr. DOWLING was Vicaris der Paters Dominikanen op Trinidad en Administrator van het Aartsbisdom na den dood van Mgr. FLOOD z. g. Hij werd in 1860 te Freshford (Ierland) geboren, deed zijne studiën aan het College te Rockwell, trad in 1881 in de orde der Dominikanen en voltooide zijn geestelijke opleiding te Rome, waar hij 4 Juni 1887 tot Priester werd gewijd en een jaar later den graad van Lector in de H. Godgeleerdheid behaalde. Van 1888—1897 was hij in Ierland Novicenmeester en professor, keerde in 1897 weder naar Rome terug en werd aangesteld tot Rector van San Clemente, een jaar later verwierf hij den graad van Baccalaureus en eindelijk in 1904 dien van Magister, in welk jaar Z. H. E. ook naar Trinidad kwam als Superior der Paters.

Mgr. DOWLING is ook een groot taalkundige. Hij preekt in het Engelsch, Fransch, Patois, Spaansch, Italiaansch en heeft zich zelfs de taal van Hindoestan eigen gemaakt.

Op Trinidad met zijne cosmopolitische bevolking zal deze taalkennis van zeer groot nut wezen.

Scheepvaart.

Van 16 — 28 Februari liepen onze haven binnen:

Stoomschepen	11
Goeletten	29
Bijlanders	20
Jacht	1
totaal	61 schepen.

Voor de heele maand Februari bedraagt het aantal 54 + 61 of 115 schepen.

Inspectiereis.

Dinsdagmiddag vertrok de Heer Gouverneur met H. M. *Utrecht* naar de Bovenwindsche eilanden ter inspectie. Het gezelschap van Z. H. EG. bestond uit de Heeren E. C. BRUSSE, adjudant, Mr. NUIJENS, Procureur-generaal, VAN LANSCHOT HUBRECHT, Inspecteur der belastingen en DUYFJES, mijn-ingeneur.

Tijdens de afwezigheid van den landvoogd neemt de Heer LEON V. LEYBA het bestuur waar.

Koloniale Raad.

Dinsdagavond waren 11 leden aanwezig. De Heeren A. S. MULLER, E. SENIOR en C. ZEPPENFELDT hadden kennisgegeven verhinderd te wezen de vergadering bij te wonen.

Na goedkeuring der Notulen van de vorige vergadering deed de Voorzitter mededeeling der ingekomen stukken.

De Loterijwet, Wijziging Gebruiksbelasting, en de Begrooting 1910.

Alles werd op voorstel van den Voorzitter naar de Afdeelingen verwezen.

Bij de Begrooting waren gevoegd de Notulen der Bezuinigingscommissie.

Ook was nog ingekomen een Missive van den Gouverneur ter mededeeling aan den Kol. Raad, dat de Procureur-generaal, Ondervoorzitter van den Raad van Bestuur, de reis naar de Bovenwindsche eilanden zou medemaken, en mitsdien het oudste lid van den Raad van Bestuur, de Heer LEON V. LEYBA tijdelijk tot Ondervoorzitter van dien Raad was benoemd, krachtens welke benoeming de Heer LEYBA het bestuur der Kolonie waarneemt.

Daar geen der Leden het woord verlangde sloot de Voorzitter de Vergadering.

De voorgestelde wijziging der gebruiksbelasting heeft ten doel de electrische lichten, die gedurende het belastingjaar niet meer dan vier tijdvakken van 24 uur of gedeelten daarvan aan de electrische stroomgeleiding zijn aangesloten, vrij te stellen van belasting.

Er wordt dus aan den Raad voorgesteld om voor meerdere lichten, in gebruik genomen bij illuminatie of feestelijke gelegenheden, mits niet meer dan vier malen, geen belasting te laten betalen.

Onze „Vloot."

De Afdeeling Curaçao van de Nederlandsche Vereeniging „Onze Vloot" hield Zaterdagavond hare algemeene jaarvergadering in gevolge art 8 der Statuten.

De Ondervoorzitter, de Heer H. P. DE VRIES opende de vergadering en betuigde zijn leedwezen, dat de hooggeachte Voorzitter, de Heer MOSES MADURO door ziekte verhinderd was deze vergadering voor te zitten en te leiden. Spreker meende in den geest der Vergadering te handelen, wanneer hij den wensch uitsprak voor een spoedig en algeheel herstel van den Voorzitter.

Daarna werd het Verslag van den Secretaris voorgelezen.

Wegens de treurige tijdsomstandigheden had „Onze Vloot" op Curaçao zoo goed als stil gelegen gedurende het afgeloopen jaar. De werkzaamheden der *afdeeling Curaçao* hebben zich hoofdzakelijk bepaald tot medewerking met de Kamer van Koophandel en de Groep „Nederl. Ant." van het *A. N. Verbond* bij het opstellen van het bekend adres aan H. M. de Koningin. Verder heeft deze Vereeniging te samen met de Groep „Ned. Ant." een toestel voor lichtbeelden aangeschaft.

In de toekomst hoopt deze Vereeniging in staat te zijn meer werkkracht te ontwikkelen en te toonen.

Het ledental is toch nog vooruitgegaan van 119 klom het tot 135.

De Heer J. A. SNIJDERS, Luitenant der Attillerie, werd als vertegenwoordiger der Curaçaosche Afdeeling in Nederland benoemd.

Na voorlezing van het verslag deelde de Voorzitter mede, dat de Heeren MOSES MADURO en I. QUERIDO aan de beurt van aftreding waren en het Bestuur volgens de statuten voor iedere vacature nog twee nieuwe candidaten moest voordragen, terwijl de aftredende leden herkiesbaar waren.

Ter aanvulling der vacature MADURO waren voorgedragen de Heeren, EDW. SENIOR en M. BOOM, voor de vacature QUERIDO de Heeren, A. JESURUN en J. PENHA.

De aftredende leden werden echter met algemeene stemmen herkozen.

Nu werden nog benoemd de drie leden van de Commissie tot nazien der rekening en verantwoording van den Penningmeester. Daartoe aangezocht door den Voorzitter namen de Heeren ZWIJSEN, VAN LIER en H. C. HENRIQUEZ hun benoeming aan.

Ten slotte deed de Voorzitter nog mededeeling van het verzoek des Heeren MADURO om gedurende drie maanden ontslagen te mogen blijven van de verplichtingen van het Voorzitterschap en deze wel te willen opdragen aan de Onder-voorzitter. De leden stemden daarmede in, waarna de vergadering werd gesloten.

„Het Groene Kruis".

In den loop van verleden week is alhier opgericht eene Vereeniging, die den naam zal dragen van „Het Groene Kruis", met het doel de particuliere ziekenverpleging te vergemakkelijken door o. m. verpleegsters aan te stellen, ziekenverplegingsartikelen aan te schaffen en in voorraad te hebben, cursussen op te richten, voordrachten te houden, boekjes en geschriftjes, hygiënische voorlichtingen bevattend, te verspreiden, enz.

Evenals in Nederland, in verschillende steden en dorpen en in zoovele andere plaatsen buiten Nederland, de oprichting van dergelijke vereenigingen, als „Het Groene Kruis" en „Het Witte Kruis" noodzakelijk bleek, even gewenscht wordt de oprichting van deze vereeniging ook op dit eiland geacht. Door het aanstellen van ziekenverpleegsters en niet minder door het in voorraad hebben van ziekenverplegingsartikelen, welke zorg de pas opgerichte vereeniging op zich wil nemen, zal zeker in een lang gevoelde behoefte van deze plaats worden voorzien.

Het inleggeld en de jaarlijksche contributie zijn zeer laag gesteld, respectievelijk f 2.50 en f 3.—, opdat een ieder zich aan de vereeniging zal kunnen aansluiten.

Het eerste Bestuur is samengesteld uit: Mevrouw E. M. de Jong van Beek en Donk, Eere-voorzitster; C. A. Zeppenfeldt, Voorzitter; M. H. J. Bosch, Onder-voorzitter; Mejuffrouw Johanna van der Meulen, Penningmeesteresse; J. H. Perret Gentil, Boekhouder en J. C. B. Forbes, Secretaris.

Wij wenschen de vereeniging lang leven toe in het ware belang van de Curaçaosche bevolking.

(*De Cur. Cour.*)

Postspaarbank.

Gedurende de maand Januari werd ingelegd:

Curaçao:	
Willemstad	f 3,451.66½
2de district	29
3de „	2.50
4de „	—
5de „	0,50
Bonaire:	
Kralendijk	105.50
Rincon	25,0
Aruba:	
Oranjestad	518.—
3e district	2.50
St. Martin N.G.	67.50
St. Eustatius	2,50
Saba:	
Bottom,	— —
Windwardside	349.—

In het geheel werd f 4,531.16½ ingelegd, maar ook f 5,617.60½ teruggehaald of nog ± f 1100 meer dan was ingebracht.

De Minister van Oorlog ziek.

Bij Kon. Besluit is:

1o. aan den Minister van Oorlog, den luitenant-generaal F. H. A. SABRON, adjudant in buitengewonen dienst van Hare Majesteit de Koningin, tot herstel van gezondheid verlof verleend, ingaande 4 Februari en eindigende 4 Mei of zooveel vroeger als mogelijk zal blijken;

2o. de Minister van Marine gedurende sub 1o. bedoelde verlof, belast met de waarneming van het beheer van het Departement van Oorlog.

Marine.

Blijkens bij het Departement van Marine ontvangen bericht, is Hr. Ms. pantserschip *Heemskerck*, onder bevel van den kapitein ter zee G. F. TYDEMAN, den 5n. Februari te Nieuwediep aangekomen.

* * *

Bij Kon. Besluit is met ingang van 13 Februari de kapitein ter zee G. F. TYDEMAN eervol ontheven van het bevel over Hr. Ms. pantserschip *Heemskerck* en dit bevel alsdan opgedragen aan den kapitein ter zee W. A. MOUTON.

* * *

De adelborst der 1ste klasse M. W. ETTY, dienende aan boord van Hr. Ms. pantserschip *Heemskerck*, werd 12 Februari op non-activiteit gesteld.

Verlofsverlenging.

Opgave van aan koloniale ambtenaren met verlof verleende verlofsverlenging, loopende tot 30 Jan. 1909.

West-Indië: D. CORVER, maréchaussée, en F. GERHARDUS, ass.-loods, beiden op Curaçao, beiden 6 maanden.

De Minister van Buitenlandsche Zaken over het Venezolaansche Geschil.

(Eerste Kamer)

Memorie van Antwoord

Met erkentelijkheid vernam de ondergeteekende dat zijn beleid inzake de moeilijkheden met Venezuela wordt goedgekeurd. De regeering is thans in onderhandeling met den hier ter stede vertoevenden gevolmachtigde der republiek, om enkele nog hangende punten van 't geschil te beëindigen en voor de goede betrekkingen tusschen beide landen in de toekomst een duurzamen waarborg tot stand te brengen. Zij zal daarbij zooveel doenlijk spoed betrachten, maar zich toch in de eerste plaats doen leiden door de overweging, dat een radicale regeling, die alle wondeplekken, waaruit de periodieke moeilijkheden voortsproten, wegneemt, een gebiedende noodzakelijkheid is; mocht daarmede wellicht eenige meerdere tijd gemoeid gaan, dan is regeering van oordeel dat zulks toch verkieslijk is boven een slechts ten halve voldoende regeling, die met een oogenblikkelijk herstel der diplomatische vertegenwoordiging gepaard gaat.

Tot den te sprake gebrachten represaillemaatregel (het opbrengen van Venezolaansche kustvaartuigen) is niet besloten dan na rijp overleg ook met ter zake bij uitstek kundigen. De voorzichtigheid, welke door enkele leden bij het uitoefenen van maatregelen als de hier besprokene, geraden wordt geacht, is in de uiterste mate betracht geworden. De instructies, ter zake aan den commandant der scheepsmacht verstrekt, droegen daarvan het stempel; de maatregelen zelf bleven in haar omvang evenredig aan het kwaad waarvoor zij vergoeding vormden, en de regeering ging tot haar toepassing over niet enkel omdat zij wettelijk veroorloofd waren, maar omdat zij voor beëindiging van de geschillen de meest gewenschte gevolgen in uitzicht stelden. De wenschelijkheid dat de toepassing van dit recht door een volgende Vredesconferentie worde geregeld, wordt door ondergeteekende niet ontkend."

* *

De ter zake bij uitstek kundigen met wie, blijkens het Regeeringsantwoord van de Eerste Kamer omtrent de begrooting van Buitenlandsche Zaken, overleg gepleegd is over den represaillemaatregel tegen Venezuela waren, naar wij vernemen, de Minister van Staat mr. T. M. C. Asser en de luitenant ter zee 1e. kl. Surie, adjunct-gedelegeerde ter Vredesconferentie van 1907, thans toegevoegd aan de gevolmachtigden op de conferentie betreffende zeerecht te Londen.

(*Het Vaderland*).

Wat de Reorganisatie der Belastingen al gekost heeft.

In een Nota naar aanleiding van het Verslag omtrent het wetsontwerp tot vaststelling van het slot der rekening van de koloniale uitgaven en ontvangsten voor Curaçao over het jaar 1905, deelt de Minister van Koloniën o. a. mede, dat tot en met het dienstjaar 1907 voor de voorbereiding van de herziening van het belastingstelsel der kolonie een som van f 19.546,95 is uitgegeven.

(*Het Vaderland.*)

Men lette op de bijvoeging: *tot en met het dienstjaar 1907.*

De toelage van den Heer DE JONCHEERE over 1908, de kosten voor diens terugkeer, en de overtochtskosten plus toelagen der nieuwe ambtenaren, verleden jaar hier aangekomen, moeten daar nog worden bijgerekend. Van drukloon en nieuwe registers etc. zwijgen wij dan nog.

Consulaire Vertegenwoordiging.

De Heer J. H. DE REUS, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Caracas, thans met verlof in Nederland, zal, volgens de *Telegraaf*, worden benoemd tot consul-generaal te Hongkong. De heer mr. A. v. d. Sande Bakhuijzen, thans met de tijdelijke waarneming van 't consulaatgeneraal aldaar belast, wordt dan overgeplaatst naar Shanghai, om het consulaat-generaal over te nemen van den heer L. Von Zeppelin Obermüller, die in Maart met verlof naar Nederland gaat.

Castro.

Volgens de *Lokalanzeiger* zou de ex-president Castro tot het einde van Februari in Berlijn blijven om daarna naar San Sebastian of de Riviera te vertrekken.

Zal Castro naar Venezuela terugkeeren?

Het *Mémorial Diplomatique* schrijft daaromtrent:

„De ernstige *Vossische Zeitung* vertelt over Castro een dwaze geschiedenis. *Na regeling der moeilijkheden met de mogendheden zou de gewezen dictator naar Venezuela terugkeeren en er het bewind weder in handen nemen.* Zooals men ziet, is dit een opwarming van het verhaal van de zoogenaamde komedie, die tusschen Castro en Gomez gespeeld zou worden.

„Wij kunnen aan de *Vossische Zeitung* verzekeren, dat zij over de Venezolaansche zaken geheel verkeerd ingelicht is. Indien de heer Castro het in den zin kreeg naar Venezuela terug te keeren, om er zijn macht te herkrijgen, zou hij gevangen genomen, gevonnist en terechtgesteld worden. Nog daargelaten, dat de gerechtvaardigde haat, door zijn wreedheden verwekt, de openbare justitie waarschijnlijk nog voor zou zijn."

* *

In verband met het bovenstaande willen wij ook het kabelgram mededeelen, 22 Februari door de *Ass. Press.* naar Caracas verzonden.

„Cipriano Castro zal den 26sten scheepgaan op het stoomschip *Guadeloupe* naar La Guaira."

El Tiempo van Caracas vestigt er al aanstonds de aandacht op, dat 26 Februari niet de *Guadeloupe* maar de *Martinique* van Bordeaux vertrekt. En toch, een ieder zal begrijpen dat een telegram 22 Februari verzonden en sprekend van 26, noodzakelijk doelen moet op 26 Februari. Geheel toevallig vertrekt de *Guadeloupe* juist 26 Maart a. s. Deze toevallige omstandigheid redt het telegram, misschien werd 26 Maart ook bedoeld en zoo zoude men nog eenige waarde aan het bericht gaan hechten, vooral in verband met de herhaalde verklaring van Castro, dat hij persoonlijk zich voor het Hof van Justitie wil verdedigen en zijn rechters overtuigen van zijn onschuld.

Castro is brutaal genoeg om zoo'n stout stuk aan te durven. Maar hij vergeet daarbij wel een weinig, dat al zijn tegenstanders, de politieke gevangenen en uitgewekenen, zich thans vrij en frank in Caracas bewegen en hem wel eens omver konden loopen.

Castro onschuldig.

Dat Castro zich zelf onschuldig noemt aan het moordplan op GOMEZ is niets bizonders, als hij slechts zoo goed is het ook te bewijzen, maar wel mag men een bizondere beteekenis hechten aan de volgende verklaring, 26 Februari ll. door RAMON PARPARCÉN voor het Hof van Justitie te Caracas afgelegd, in zijn hoedanigheid van Advocaat, Castro toegewezen om ten zijnen gunste te pleiten in zake der aanklacht van de Gas- en Electrisch Licht-Maatschappij. Deze maatschappij eischte schadevergoeding van Castro, ter oorzake van de geweldadige vernieling harer werkplaatsen op 30 Juni, 1905.

Advocaat PARPARCÉN wierp eerst als uitzondering op, waardoor de eisch niet ontvankelijk zou zijn, dat eischeres geen rechtspersoonlijkheid bezat, daar de Maatschappij wettelijk was ontbonden.

Maar, nu komt het waar wij de aandacht op meenen te moeten vestigen, de bevelen door den Gouverneur van Caracas op 30 Juni 1905 ten uitvoer gelegd waren door den President der Republiek in zijn hoedanigheid van eerste autoriteit van het District in het belang der openbare orde, gelast, voor welke bevelen hij volgens de Nationale Constitutie alleen aansprakelijk is in zijne hoedanigheid van eerste autoriteit. CASTRO zoo verklaarde Dr. PARPARCÉN is niet *persoonlijk* aansprakelijk voor alles wat later met eischeres is geschied krachtens rechterlijke volmachten. Hij verwerpt derhalve den eisch in alle zijne deelen, zoowel wat de ten laste gelegde daden betreft, als de rechten welke daaruit zouden voortvloeien.

Als deze redeneering steek houdt zal CASTRO van heel wat vervolgingen tot schadevergoeding ontslagen worden!

Stadsreiniging.

Gedurende de laatste 8 dagen werden in het fiscalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd:

74 ratten.
720 muizen.

Gele Koorts.

Bij Gouvernements-beschikking is bepaald, dat alle schepen, komende van Barbados, wegens het heerschen van de gele koorts aldaar, aan eene quarantaine zullen worden onderworpen van vijf dagen, met inbegrip van de reis.

VENEZOLANIA.

Eenige dagen geleden, toen de expresident van Venezuela het bed nog moest houden, ontving hij bezoek van den Berlijnschen berichtgever van het „Journal".

Met zijn in-bleek gezicht en zijn zwarten baard, zich scherp afteekenend op het hagelwit van de lakens, maakte hij den indruk van een gewonden Arabier. Zijn groote oogen fonkelden als een paar karbonkels, met zijn loodkleurige lippen glimlachte hij en die glimlach teekende trots, bitterheid, maar ook wereldverachting.

Nadat de geneesheer de kamer had verlaten, begon Castro te spreken. „Ik geloof niet, „zeide hij, „dat er een toestand op aarde is, die met de mijne te vergelijken is. Ik geloof niet, dat de geschiedenis ook maar één voorbeeld kent van een verraad, als dat waarvan ik het slachtoffer geworden ben.

„Ik heb het lang niet willen gelooven. Het is bijna ongelooflijk!...... Hij (Gomez), mijn beste vriend, ik kan haast zeggen mijn zoon, want alles heeft hij aan mij te danken. Van een ander zou ik het hebben kunnen gelooven, maar van hem niet.

„En toch is hij edel in den grond van zijn hart. Ik ken hem beter dan iemand anders. Ik ben haast zijn vader, neen, meer dan zijn vader. En ik weet het: hij heeft eerbied voor mij, hij is van nature geen verrader......

Ik kan mij het gebeurde dan ook niet verklaren; dat hij tegen mij is opgestaan, moet ik toeschrijven aan de zwakheid van zijn karakter. Want het praatje, dat ik hem zou hebben willen laten vermoorden, is eenvoudig belachelijk en bovendien onlogisch.

Stel u voor, dat ik twee vrienden zou hebben verzocht den man te vermoorden, dien ik mijne vervanging had opgedragen. En laten wij eens aannemen, dat ze hem hadden vermoord, wat zou dan het gevolg zijn geweest? Algemeene wanorde, ieder zou getracht hebben zijn slag te slaan, alle sluimerende eerzuchten zouden ontwaakt zijn, het land ware aan beroering prijsgegeven. En ik vraag u, welk voordeel zou mij dit hebben opgeleverd? Bovendien, wanneer ik het noodig had geacht, dien man van het tooneel te doen verdwijnen, dan had ik toch waarlijk niet behoeven te wachten tot ik op reis ging."

De berichtgever, die uit allerlei biographieën, die hij had gelezen, den indruk in zich had opgenomen, dat Castro een man was zonder eenige beschaving, verwonderde zich in den loop van het gesprek hoe langer hoe meer over de keurige wijze, waarop deze zich uitdrukte. En bovendien citeerde hij telkens zinsneden uit internationale verdragen of staatkundige redevoeringen en zelfs geheele strophen van dichters. Over het laatste maakte de bezoeker een opmerking, waarop Castro antwoordde:

„Wanneer ik niet was, hetgeen ik nu ben, dan zou ik dichter zijn geweest!"

Later kwam het gesprek op den tijd, dat hij nog niets anders was dan een rebel, die in het woud zich moest verbergen voor de speurders der regeering, maar die toen de eerzucht koesterde de eerste in zijn land te worden.

„O!" zeide hij, „de tijd der revolutie was schoon. Ik had geen partijgangers, geen geld, en geen „plan de campagne", en wanneer ik eens kalm over mijn leven nadacht, dan moet ik lachen over mijn eerzuchtige droomen. Maar in het diepst van mijn ziel sprak iets, dat hooger was dan mijn rede en mijn wil, dat was de stem van het Noodlot, die mij ried mij niet te verdiepen in angstvallige kansberekeningen, maar met zelfvertrouwen den dood of de overwinning tegemoet te gaan. Toen ik mijn eerste troepje, 60 man sterk, bijeen had, gevoelde ik mij als een der bijbelsche helden en zag ik in mijn gedachten in plaats van de weinigen, die mij zouden volgen, geheele legerscharen. „Voorzit", roept de geheimzinnige stem in mij, die mij steeds ter overwinning heeft geleid.

Daarna begon Castro uit te weiden over den tijd, toen hij op alle wijzen had getracht den bloei van zijn land te bevorderen en de bewoners voor zich in te nemen.

„Ik dacht", zeide hij, „dat ik geen enkelen vijand had, toen plotseling mijn eigen minister Hernandez tegen mij opstond. En op hem volgden nog verschillende anderen. Op zekeren dag scheen het, dat mijn vijanden gezegevierd hadden. Onze gelederen werden als het ware weggemaaid. Reeds tweemaal was mijn paard onder mij neergeschoten. „Wij zijn verloren," zeide een mijner trouwste partijgangers. Ik echter bleef kalm en toen de avond viel, was de overwinning aan mijne zijde. Het Noodlot is mij steeds gunstig geweest. Denk maar eens aan den moordaanslag van Lopez. De man drukte den loop van zijn revolver tegen mijn schouder en schoot, maar het pistool ketste. Toen greep een politie-agent Lopez bij den schouder draaide hem om en de tweede kogel vloog de ruimte in."

De geneesheer was intusschen binnengetreden en had Castro aangemaand niet te veel van zijn krachten te vergen, maar deze stoorde zich niet aan die opmerking en vervolgde: „Spaansch-Amerika werd materieel door Bolivar bevrijd, maar naar den geest bleef het onder Europeesche voogdijschap. En wie heeft het daarvan bevrijd? Ik, dat zal niemand kunnen loochenen. Engeland, Frankrijk, Duitschland, Italiëen Nederland, alle landen, die mij wilden dwingen, heb ik kloekmoedig te woord gestaan, niet als hun mindere, maar als hun gelijke:

Eenige dezer mogendheden verklaarden mij eens den oorlog en zonden een eskader op mij af. Ik verheugde mij daarover, want ieder nieuw denkbeeld moet, om ingang te vinden bij de menschen, met bloed bezegeld worden. Moet het vaderland te gronde gaan, zoo dacht ik — dan is er toch niets aan te doen en overwint het, dan is dit een overwinning voor geheel Spaansch-Amerika. De zaak, die ik verdedigde was de gerechtigheid zelve. Ik ben altijd een slaaf van de rechtvaardigheid geweest Toen ik 18 dagen geleden op de operatie-tafel werd gelegd en bedacht, dat misschien mijn laatste uur geslagen was, haalde ik mij het verleden voor den geest, en ik vond niets, ik zweer het u, dat mijn geweten verontrustte. Wanneer men mij thans zou verwijten, dat ik het een of ander verkeerd had uitgelegd, dan zou ik antwoorden, dat zulks mogelijk is, maar dat ik het in allen gevalle te goeder trouw heb gedaan. De rechtvaardigheid en het vaderland zijn steeds mijn hartstocht geweest. Wanneer mijn vijanden het parlement als hooggerechtshof willen bijeenroepen om te oordeelen over hetgeen ik deed in mijn qualiteit als president, een qualiteit, die ik, ondanks al hetgeen men zegt, nog bezit, dan zal ik alle tegen mij uitgebrachte beschuldigingen ontzenuwen en na de behandeling ten aanhoore van het geheele volk, zal ik, met opgerichten hoofde, de deur uitgaan en overeenkomstig de grondwet mijn ambt opnieuw aanvaarden. Ja, mijnheer, mijn woord zal voldoende zijn om mijn vijanden te verpletteren."

Onder het spreken had de zieke zich opgericht, ten slotte zat hij rechtop in bed. Zijn bleeke lippen trilden, zijn hand balde zich en verfrommelde het geborduurde zakdoekje. Op zijn bruin vermagerd gelaat stond ontembare wilskracht te lezen. „Maar," zegt de correspondent, „wat op mij den grootsten indruk maakte, wat mij nog steeds blijft vervolgen, dat is het geheimzinnige vuur, dat in die oogen schitterde."

INGEZONDEN MEDEDEELINGEN

El Petroleo ó Aceite de Alumbrar y quemar no es un alimento.

La mejor manera de tomar el aceite de hígado de bacalao es en la forma de emulsión, por ser así más fácilmente absorbido por el estómago; de todas las emulsiones conocidas, la *Emulsión de Scottes* universalmente considerada como la más perfecta y la más eficaz, no solamente por la pureza del aceite y de los demás ingredientes, que se emplean en su elaboración, sino porque *es la única emulsión que no se separa, que no se enrancia, que no contiene substancias que irriten ó inflamen el estómago* y porque en una palabra es el alimento más concentrado y más asimilable que conocen los médicos para combatir todas las formas de debilidad orgánica, para purificar la sangre y como un auxiliar indispensable para las personas afectadas de tisis, de escrófula, de raquitismo y otras dolencias crónicas.

Como se ha pretendido por algunos industriales recomendar el aceite de petroleo como un sustituto del aceite de hígado de bacalao, debemos advertir por el bien de los mismos enfermos, que el aceite de petroleo es una substancia mineral, que si se usa internamente es expelida íntegra por las evacuaciones intestinales, causando á la larga inflamación de las vías digestivas.

Carece por lo tanto de la propiedad esencial de todo alimento, la de ser asimilable y volverse parte de los tejidos orgánicos y no puede ni remotamente compararse con el aceite de hígado de bacalao, cuya propiedad de nutrir y fortalecer los organismos débiles lo han hecho tan necesario y tan justamente apreciado en todo el mundo.

Advertentien.

Bekendmaking.

De verkoop van ZILVEREN, GOUDEN en JUWEELEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar en Beleenbank* van 1o. September 1907 t|m 28 Februari 1908, onder No. 8395 **X** t|m No. 6402 **Y**, zal plaats hebben op *Donderdag*, den 18n Maart a. s. en volgende Donderdagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, den 2n Maart 1909.

De Voorzitter,
A. JESURUN.

WELDADIGHEIDS BAZAAR.

De Dames-Vereeniging *Eendracht maakt macht* brengt hierbij ter kennis van het publiek, dat zij het voornemen heeft een bazaar te houden in het voormalig schoolgebouw op den berg, Overzijde.

De opbrengst zal, na aftrek der kosten, strekken ten bate der Protestantsche armen.

Opening van den Bazaar: Donderpa **4** Maart des avonds **8** uur. Verder zal het gebouw toegankelijk zijn op Vrijdag **5** Maart des avonds van **7—10** uur [dezen avond, ter wille van rouwdragenden, zonder muziek). en Zaterdag van af 8 uur 's avonds.

ENTREE 25 CENT.

De tentoongestelde voorwerpen zijn geprijst en worden aan de meest biedenden verkocht.

Op Maandag **8** — Dinsdag **9** — en Woensdag **10** Maart, des morgens van **8 — 12** uur zal er gelegenheid zijn de aangekochte voorwerpen tegen contante betaling af te halen.

Namens het Bestuur,

A. C. WILLEMSEN, *Presidente a. i.*
J. C. QUAST, *Secretaresse.*

N. B.—Door bijkomende omstandigheden is de bazaar uitgesteld op **8**, **9** en **10** Maart.

De uren van opening en toegang blijven onveranderd. Gelegenheid tot het afhalen der aangekochte voorwerpen zal er zijn op **Vrijdag 12**, **Zaterdag 13** en **Maandag 15 Maart** van **8** tot **12** uur 's voormiddags.

Van af half Maart a. s. zal in een van de lokalen van de Emmaschool, bij voldoende deelname, een cursus in het rekenen en teekenen geopend worden.

Deze Cursus, waarvoor de lessen elken Zaterdag namiddag van 3 tot 6 uur gegeven zullen worden, heeft ten doel de opleiding van jongelieden in het theoretisch gedeelte van de bouwambachten.

Om tot den cursus te worden toegelaten, wordt vereischt:

a de leeftijd van ten minste 15 jaren, en

b voldoende bekwaamheid om den cursus met vrucht te volgen.

De aanmelding voor dezen cursus moet geschieden bij den ondergeteekende, leider van den cursus.

Curaçao den 26sten Febr. 1909.

P. VAN TEECKELENBURGH.

Adverteert steeds

IN DE

Amigoe di Curaçao,

het meest gelezen der hollandsche bladen in de kolonie.

JOHN DEWAR'S
Scotch Whisky

BEKROOND MET

50 Gouden Medailles

Agenten voor Curaçao,

DE LANNOY & Co.

Botica Central.

CIRCULAIRE.

Bij de ondergeteekenden is het denkbeeld gerezen, pogingen in het werk te stellen tot het oprichten vóór de Kolonie Curaçao van eene afdeeling der Nederlandsche Vereeniging voor luchtvaart. Volgens art. 2 van de Statuten dezer Vereeniging is het doel dezer Vereeniging, de luchtvaart in den ruimsten zin en in al hare vertakkingen en toepassingen te bevorderen. Zij legt zich eveneens toe op de ontwikkeling van alle hulpwetenschappen, welke in eenig verband tot de luchtvaart staan en wijdt hare aandacht aan industrieele en handelsbelangen, welke bij de luchtvaart betrokken zijn.

Lettende op de bijzondere metereologische en economische omstandigheden, waarin de Kolonie Curaçao verkeert, komt het ons voor, dat, zonder in het geringst te willen vooruitloopen op de werkzaamheden der nog op te richten afdeeling, deze het meest practisch zoude werken, indien de afdeeling meer in het bijzonder hare aandacht zou schenken aan de bestudeering der hoogere luchtlagen vooral in verband met regenval en de belangen van den landbouw.

De Kolonie Curaçao toch, is door hare ligging een in ideaalen zin bevoorrecht land, tot het verrichten van vliegerwaarnemingen, en men zou dus ongetwijfeld aan een vliegerstation, zij het dan ook op bescheiden schaal, eene groote beteekenis moeten toekennen.

Daarenboven zijn er nog andere vraagstukken, waaraan de afdeeling eventueel hare aandacht zou kunnen wijden.

Belangstellende Dames en Heeren worden uitgenoodigd bijeen te komen op eene constitueerende vergadering, welke wij ons voorstellen te houden op Zaterdag den 6den Maart a.s. 's avonds te 8½ uur in de Bovenzaal van de Socëiteit „De Gezelligheid."

J. W. BAST.

H. H. R. CHAPMAN.

H. J. COHEN HENRIQUEZ.

G. B. DUSSEL.

A. E. RAMBALDO.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der „Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1909.		Marcb.		Zulia		Marcb.
Vertrekt van NEW-YORK	Feb. 13	Feb. 20	Feb. 27	Mrt. 6	Mrt. 13	Mrt. 20
Komt aan te LA GUAIRA	22	27	Mrt, 8	13	22	27
Vertrekt van ,,	22	Mrt. 1	8	15	22	29
Komt aan te PTO. CABELLO	23		9		23	
Vertrekt van ,,	23		9		23	
Komt aan te CURAÇAO		2		16		30
ertrekt van ,,		2		16		30
Komt aan te MARACAIBO	25	3	11	17	25	31
Vertrekt van ,,	28	6	14	20	26	Apr. 3
Komt aan te CURAÇAO		7		21		4
Vertrekt van ,,		7		21		4
Doet PTO. CABELLO aan	Mrt. 2		16	22	30	
Doet LA GUAIRA aan		8				5
Komt aan te NEW-YORK	10	15	24	29	April 7	12

Photographische Inrichting.
Soublette et Fils,

HOFPHOTOGRAFEN

VAN

H. M. de Koningin der Nederlanden

BEKROOND

te Amsterdam 1883,
„ Antwerpen 1885,
„ Chicago 1893, en
„ Curaçao, Eerste Prijs Eere medaille, 1904.

Curaçao, Waterkant, Otrabanda.

Drukker:

ALFREDO F SINTIAGO